

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab anno Christi 1546. usque ad annum 1549

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1770

VD18 90118529

§. 5. Cæsar contra Bononiense Concilium reclamatas.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66608](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66608)

§. V.

Sæcul. XVI.

A.C. 1548.

*Cæsar contra Bononiense Concilium
reclamans.*

Vix Vargas orationem suam absolverat *Pallav. l. c.*
his verbis: *Adsumus hic nos legitimi* *Steid. ibid.*
Cæsareæ Majestatis suæ Procuratores, cum *Acta Conc.*
illico Montanus Cardinalis eum inter- *Bon. Art.*
pellans responderet: *Adsum hic ego pa* *Massarelli*
riter verus Legatus veri, & indubitati Pon- *p. 45.*
tificis, & adsunt hi sanctissimi Patres Con- *Raynald. hoc*
cilii legitimi, & Oecumenici, coacti, trans- *ann. n. 7.*
latique legitime ad Dei Gloriam, & Eccle-
sia bonum. Ita est, adsum ego sacrosancti
hujusce Concilii Præses Pauli III. Pontifi-
cis, Petri Successoris, & in terris Christi
Vicarii Legatus, una cum sanctissimis his
Patribus, ut Concilium, Tridento legi-
timate translatum, ad Dei gloriam prosequa-
mur, oramus Cæsarem, ut sententiam mu-
tet, & nobis hanc in rem ferat opem, Con-
ciliique perturbatores coerceat; haud enim
ignorare potest, eum, qui sacris Conciliis
adsert impedimentum, cujuscunque Ordinis
sit, aut dignitatis, gravissimas legum pœnas
incurrere. Verum utut res ceciderit, &
quæcunque demum intententur minæ, non
sumus tamen libertati, & honori vel Eccle-
sia, vel Concilii, vel etiam nostro defuturi ().*

His

(*) Ne miretur Lector, quod idem bis re-

peti-

Sæcul. XVI.

A.C. 1548.

His dictis Præses æque, ac Synodi scriba cautionem jam antea adhibitam reiterari jusserunt: Vargas vero Massarello Cæsaris mandata prælegenda tradidit, atque alter Orator Martinus Velascus Cæsaris literas, quibus contra Synodi translationem reclamabat, satis prolixas recitavit, quarum summa hæc est.

Religione conquassata, moribus corruptis, & Germania ab Ecclesiæ communione segregata, ego Cæsar a Leone X. Adriano VI. Clemente VII. & demum a Paulo III., Concilii celebrationem efflagitavi, ac superatis difficultatibus quam plurimis, & impedimentis, quæ convocationem ejus interpellarunt, tandem obtinui, ut pro Synodi loco Paulus III. primo Mantuam, postea Vicentiam, ac demum Tridentum eo sine assignaret, ut Germani, quorum causa potissimum Synodus fuit indicta, eo commodius, ac securius eo venire possent, interea vero ego bellum in Germania tuendæ potissimum Religionis causa gessi, potentemque eam Nationem ad pacem, & obsequium armis meis adegì, bona spe fretus, eos, qui Concilium hæctenus repudiarant, eo jam non gra-

petitum legat; Continuator enim prima Verba ex Pallavicino, posteriora vero ex suo Sarpio, qui tamen idem pro more suo aliis verbis protulit, consarcinavit.

gravate profecturos. Ast ipso hoc tempore Sæcul. XVI.
 Reverendissimi Legati præter omnium expe- A.C. 1548.
 ctationem, inconsulto Pontifice, caussa levif-
 sima, nescio qua, subito conficta, de trans-
 ferendo Concilio statim proposuerunt, vix
 dato ad cogitandum spatio, cumque quidam
 pii, probique Antistites migrationi minime
 assentiendum putarent, seque Tridenti man-
 suros profiterentur, ipsi de paucorum Ita-
 lorum assensu translationem decreverunt, &
 die proxime sequenti Bononiam migrarunt.
 Equidem ego, bello feliciter confecto, Pon-
 tificem per literas, & nuncios sæpius roga-
 bam, ut juberet Patres Tridentum redire,
 propositis scandalis, & periculis impenden-
 tibus, nisi Synodus in ea Civitate finem ha-
 beat. Eodem tempore Conventum Augustæ
 indixi, in quo a Germanis omnibus impe-
 tratum, ut vellent Concilio se submittere:
 ubi id consecutus sum, Cardinalem Triden-
 tinum illico ad Pontificem misi, qui id ipsum
 significaret, & Concilii Tridentini conti-
 nuationem flagitaret, postea idem negotium
 Didaco Mendozæ dedi, Romam ea gratia
 ablegato. Cum autem Pontifex mora in-
 terposita ad eos, qui Bononiæ congregati
 sunt, rem detulisset; ab his responsum va-
 rium, subdolum & captiosum accepi, im-
 mo ejusmodi, quod a me merito damnari de-
 buisset, utcunque illud approbavi, & cæcum
 illum Bononiensem illegitimum, tum gene-
 ralis Concilii appellatione cohonestavi, tum
 pote-

Sæcul. XVI.
A.C. 1548.

potestate tanta, quantam ipsi sibi nunquam arrogaturi fuissent, decoravi. Attamen li- quido constat, Concilium Tridenti indictum alio transferri non potuisse, nisi necessitate premente, diligenti habita disquisitione, & publica omnium Ordinum auctoritate interveniente, illi tamen, qui se Legatos disti- tant, abitionem Tridento maturarunt, fe- briculis quibusdam, & vitiiis aeris confectis, ac hanc in rem submissis quoque Medicorum testimoniis, quæ quam futilia fuerint, & nullo justo metu innixa, re, eventaque satis comprobatum est, certe si quæ abeundi ne- cessitas incubuisset, cum Pontifice saltem suis- set agendum, & cum Cæsare, cui Concilio- rum omnium est demandata Tutela: sed tan- ta festinatio fuit adhibita, ut vix semetipsos in consilium advocarint: porro non audiri modo, sed & expendi oportuisset diversas Patrum sententias, eorum præsertim, qui ex animi sententia loquebantur, qui etsi numero infe- riores, aliis tamen erant præferendi, quip- pe prudentia priores. Quod si omnino erat migrandum, extra ejusdem Provinciæ fines non fuisset exeundum, sed juxta sacrorum Conciliorum Decreta, alius in Germania locus deligendus, neque probabilis ulla cau- sa obtendi potest eligendæ Bononiæ, Urbis Ecclesiæ Romanæ imperio subditæ; eoquod certum sit Germanos eo minime venturos, cum hujus urbis rejiciendæ causæ vix un- quam cuiquam defuturæ sint, neque id aliud est,

est, nisi Concilium ex improvise dissolvere. *Secul. XVI.*
 Ego itaque, cujus proprium est tueri Ec- *A.C. 1548.*
 clesiam, & Oecumenica Concilia protegere,
 cum videam, quod in componendis Religio-
 nis per Germaniam dissidiis, tum in Hispa-
 niæ, cæterorumque Regnorum meorum, ac
 ditionum populis ad vitam vere Christianam
 conformandis translatio Concilii per inju-
 riam facta omnes rationes meas conturbet,
 Legatorum nomen sibi vendicantes una cum
 Episcopis obtestor, ut Tridentum, unde di-
 verterunt, velint repetere; id enim ab iis
 nunc recusari non potest, qui se id facturos
 ante receperant, ubi primum pestilentia me-
 tus descæverit; id si fecerint, rem populo
 Christiano gratissimam præstabunt, sin mi-
 nus, Germani de speciali meo mandato pro-
 testabuntur, ac declarabunt, hanc Concilii
 translationem, sive recessum, illegitimum
 esse, ac invalidum cum omnibus, quæ jam
 facta, vel deinceps fient: neque illos, qui
 dicuntur Legati, atque Episcopos a Ponti-
 ficis nutu pendentes, ea auctoritate pollere,
 ut in causa Religionis, morumque emen-
 dandorum Christianis omnibus normam pos-
 sint præscribere, sed maxime iis Provinciis,
 quarum mores, & instituta non habent per-
 spectâ: profitebimur porro, Pontificis, Pa-
 trumque Bononiensium responsum esse ine-
 ptum, illegitimum, fraudulentum, figmen-
 tisque plenum, omniaque inde nata, aut na-
 scitura damna, tumultus, ruinas, populo-
 rum

Sæcul. XVI. rumque excidia, non mihi, sed huic Con-
 A.C. 1548. ventui, Concilii sibi nomen vendicanti, im-
 putanda, qui facillime juxta Canonum
 sanctiones malo huic mederi poterat.

§. VI.

Montani Cardinalis responsum ad hasce Cæsaris literas.

Pallav. l. 10. c. 11. n. 5.
Thu. hist. l. 5. num. 1.
Sleid. l. c. p. 700.
Belcar. l. 25. num. 9.

Denique declarabatur in hisce literis, quod tunc, si Pontifex, ipsique Patres salutem publicam sua culpa negligant, Imperator Ecclesie curam, ac tutelam in se suscepturus sit pro virili, quantum quidem jure licet, ac prout dignitati sue Cæsareæ, Regiæque, & sanctorum Patrum, totiusque orbis consensio est consentaneum. Tandem Oratores hanc, ut vocabant, protestationem absolverunt, postulantes, ut hoc Cæsaris mandatum, cujus exemplar scribæ tradebant, publico testimonio firmatum in acta referatur. Verum ad Velaschi orationem nequaquam deerat responsum Cardinali Montano, qui mox ita perorabat: *Ea, quæ a vobis Procuratoribus allata fuerant contra meam, Collegæque mei dignitatem, contra legitimam translationis rationem pro securitate, ac libertate Tridentina, vera non sunt; Deum hujusce rei testem appello, ejusdemque rei certas probationes in tempore exhibebo. Ego quidem, atque Collega meus*
 veri